

La música a les pel·lícules de Richard Fleischer

ABABS

És llei de vida i no ens ha de sorprendre, però el que és cert és que sempre ens agafa de sorpresa, i sempre ens deixa una mica orfes el fet que un conegut del cel·luloide ens deixi. Aquesta vegada ha tocat a un veritable veterà, un d'aquells homes que gairebé va néixer amb el cinema mateix, perquè va arribar al món ni més ni menys que un 8 de desembre de l'any 1916, i ens ha deixat quasi noranta anys després, el passat vint-i-cinc de març: Richard Fleischer, un director més que conegut, que va fer feina fins als anys vuitanta, i que tant va delectar diverses generacions amb els seus films d'aventures, ens ha deixat, i ara brilla amb la resta d'estrelles del firmament cinematogràfic que han passat de ser persones de carn i ossos a convertir-se en autèntiques llegendes que, d'una o altra manera, mai se n'aniran del tot.

Moltes són les coses que podríem comentar del mestre Fleischer (la seva forma de fer cinema d'aventures, combinant molt encertadament elements comercials i de qualitat, per exemple, i que molta gent no ha pogut aconseguir mai fer com ell), però aquesta vegada ens interessa destacar una part del seu cinema poc coneguda pel gran públic. I és que aquest director va fer feina al llarg de la seva vida amb una sèrie de professionals de la música de cinema que molts haguessin volgut per a les seves pel·lícules, noms tan destacats com Paul Sawtell (als seus primers films, com *Bodyguard* (1948), *Acusado a Traición* (*The Clay Pigeon*, 1949), *Ven Junto a Mi* (*Follow Me Quietly*, 1949), i *Asalto al Coche Blindado* (*Amored Car Robbery*, 1950), Maurice Jarre (també a quatre pel·lícules: *Crack in the Mirror* (1960)), *The Big Gamble* (1961), *Mandingo* (1975), i *El Príncipe y el Mendigo* (*Crossed Swords*, 1977)), mestre Jerry Goldsmith (a tres pel·lícules ben conegudes: *Fuga sin Fin* (*The Last Run*, 1971), *Tora! Tora! Tora!* (1970), i *El Don ha Muerto* (*The Don is Dead*, 1973), Lionel Newman (un dels compositors menys coneguts dels que pertanyen a la gran saga dels Newman, a *La Muchacha del Trapecio Rojo* (*The Girl in the Red Velvet Swing*, 1955), *Impulso Criminal* (*Compulsion*, 1959), i sobretot la molt coneguda *El Estrangulador de Boston* (*The Boston Strangler*, 1968), Dimitri Tiomkin (*So This is New York* (1948), i també *The Happy Time* (1952), Elmer Bernstein (dos grans partitures com són *Terror Ciego* (*Blind Terror*, 1971) i *La Increíble Sarah* (*The Incredible Sarah*, 1976), Mario Nascimbene (a dues de les pel·lícules més famoses de la història del cinema d'aventures, *Los Vikingos* (*The Vikings*, 1958) i *Barrabás* (*Barabbas*, 1962), o el mític Quincy Jones (*Los Nuevos Centuriones* (*The New Centurions*, 1972)), i per si tot ai-

xò no fos suficient, trobem que Lalo Schifrin (a la biografia del Che Guevara *Che!* (1969), Basil Poldouris (*Conan el Destructor* (*Conan the Destroyer*, 1984), o Ennio Morricone (*El Guerrero Rojo* (*Red Sonja*, 1985))), varen donar suport també a les fantàstiques imaginacions de Fleischer. El que es diu unes col·laboracions excepcionals... i tot això, és clar, sense oblidar la que va ser la primera de les seves pel·lícules que es va convertir en un fenomen de masses, *Veinte Mil Leguas de Viaje Submarino* (*20000 Leagues Under the Sea*, 1954, que portava una partitura inoblidable signada per Paul J. Smith), i una de les pel·lícules de por i suspens que més públic ha arribat a tenir, com és *El Estrangulador de Rillington Place* (*10 Rillington Place*, 1971, l'única però molt efectiva col·laboració amb el compositor John Dankworth).

Així, doncs, Richard Fleischer ens ha deixat, però no hi ha dubte que la seva feina es queda amb nosaltres, i que la gaudirem ben acompanyats per tots aquests professionals de la música que varen voler treballar al costat d'un home que entenia el cinema d'una manera ben especial. Fins sempre, mestre. ■

Richard
Fleischer.

